

Yasmina Reza

Tři verze života

Trois versions de la vie

Překlad Michal Lázňovský

O s o b y

Henri

Soňa

Hubert Finidori

Ines Finidori

(všichni mezi 40 a 50 léty)

1.

Večer.

Salón.

Co nejabstraktnější. Žádné zdi, žádné dveře: jako pod širým nebem. Důležitá je představa salónu.

Soňa sedí v županu. Čte si ve spisech. Objeví se Henri.

HENRI Chce sušenku.

SOŇA Před chvílí si čistil zuby.

HENRI Ted' chce sušenku.

SOŇA Ví moc dobře, že sušenka do postele nepatří.

HENRI Jdi mu to říct.

SOŇA Proč mu to neřekneš sám?

HENRI Protože jsem nevěděl, že sušenka do postele nepatří.

SOŇA Ty nevíš, že sušenka do postele nepatří? Nikdy žádná sušenka do postele nebyla, nikdy nebyly žádné sladkosti do postele!

Soňa odejde.

Pauza.

Dítě pláče. Soňa se vrací.

HENRI Co se děje?

SOŇA Chce sušenku.

HENRI Proč brečí?

SOŇA Protože jsem řekla ne! Začíná si strašně vymýšlet.

HENRI *(po chvíli)* Tak mu dej čtvrtku jablka.

SOŇA   Nechce čtvrtku jabka, chce sušenku. A stejně nic nedostane. V posteli se nejí, jí se u stolu, nejí se v posteli s vyčištěným chrupem a teď se chci věnovat tomuhle spisu, zítra v deset ráno mám poradu.

Dítě stále pláče.

Henri odejde. Dítě přestane plakat.

Henri se vrací.

HENRI   Chtěl by čtvrtku jablíčka.

SOŇA   Nedostane ani jabko, ani nic, v posteli se nejí, a hotovo.

HENRI   Tak mu to jdi říct.

SOŇA   Nech toho.

HENRI   Řekl jsem mu, že dostane jablíčko, myslel jsem, že jablíčko se může. Když říkáš, že ne, tak mu to jdi říct sama.

SOŇA   *(po chvíli)* Dones mu kousek jabka a řekni mu, že to děláš tajně, abych nevěděla. Řekni mu, že jsem proti a že to děláš jen proto, žes to slíbil, ale že já to nesmím vědět, protože zásadně nesouhlasím s jakýmkoli jídlem v posteli.

HENRI   Mám mu ho okrájet?

SOŇA   Jo.

Henri odejde.

Pauza. Vrací se.

HENRI   Chce, aby ses s ním pomazlila.

SOŇA   Už jsem se s ním mazlila.

HENRI   Tak se s ním pomazli ještě.

SOŇA   Jak dlouho k němu ještě budeme chodit?

HENRI   Trošku pomazlit. Uklidnil jsem ho. Bude spinkat.

Soňa vyjde. Pauza.

Dítě pláče. Soňa se vrací.

Beze slova se posadí. Bere spis.

HENRI   Co mu zas je?

SOŇA   Chce celé jabko.

Pauza.

Každý si dělá svoje.

HENRI   Proč by nemohl dostat celé jablíčko? To je dobře, že má rád ovoce.

SOŇA   Už nic nedostane.

HENRI   Jestli chceš, tak mu je okrájím a donesu.

SOŇA   Klidně si ho rozmazluj. Mně je to fuk. Nemám zájem.

HENRI   *(směrem k dítěti)* Arno! Spinkat!

SOŇA   Bože můj, ten mi pije krev!

HENRI   Spinkat!

SOŇA   Čím víc budeš křičet „spinkat“, tím víc ho rozdráždíš.

HENRI   Nestrávíme večer tím, že budeme poslouchat jeho fňukání. Nechápu tu přísnost. Co znamená jedno jablíčko z hlediska vesmíru?!

SOŇA   Když ustoupíme v otázce jabka, pochopí, že můžeme ustoupit ve všem!

HENRI   Stačí, když mu řekneme, že ustupujeme v otázce jablka pro dnešní večer, výhradně pro dnešní večer, protože jsme hodní a protože už nás otravuje poslouchat jeho fňukání.

SOŇA   Rozhodně ne to, že nás otravuje poslouchat jeho fňukání!

HENRI Samozřejmě, to jsem chtěl vlastně říct, že už nikdy neustoupíme, zvláště když začne fňukat pro každý prd, a že nás to jen zatvrdí.

SOŇA Říct mu, že už nás otravuje poslouchat jeho fňukání je ta nejnemožnější věta, která tě mohla napadnout. To je neuvěřitelné, že tě vůbec můžeš napadnout takovou větu vyslovit.

HENRI Jeho fňukání nás otravuje v tom nejhlubším smyslu slova. Máme už jeho fňukání *dost* obecně vzato.

SOŇA Proto celé jabko.

HENRI Proto poslední jablko, jakožto výjimka z pravidla.

Soňa čte.

Henri vyjde.

Dítě okamžitě přestane fňukat. Henri se vrací.

HENRI Byl moc rád. Víš, myslím, že měl opravdu hlad. Vysvětlil jsem mu, že je bezpodmínečně nutné, aby změnil své chování. Bezpodmínečně. Chce se pomazlit. Jen trochu pomazlit.

SOŇA Ne.

HENRI Jen trochu pomazlit.

SOŇA *(mechanicky ho napodobuje)* ... jen trochu pomazlit.

HENRI Řekl jsem mu, že přijdeš.

Soňa vstane.

HENRI *(směrem k dítěti)* Maminka už jde!

Soňa vyjde.

Henri zůstane sám.

Dítě se za chvíli rozpláče.

Soňa se vrací.

SOŇA Už tam nepůjdu ani jednou. Jen abys to věděl.

HENRI Co se děje? Vždycky, když k němu jdeš, tak se rozpláče.

SOŇA Co tím chceš říct?

HENRI Nic. - Vždycky když jdeš do jeho pokojíčku, začne nanovo.

SOŇA No a?

HENRI Když tam jdu já, tak je klidný a chystá se pěkně spinkat.

SOŇA A když tam jdu já, řve jako pominutý.

HENRI Co jsi mu řekla?

SOŇA Jako že kvůli tomu řve jako pominutý?

HENRI No řekni sama, není to zvláštní? Jako kdybys ho pokaždé rozčílila.

SOŇA Víš co chtěl? Nechtěl „trošinku pomazlit“! Chtěl abych mu vyprávěla. Chtěl čtvrtou pohádku! K tomu jabku.

HENRI Arno, spinkej!

SOŇA Zavři hubu, Arno!

HENRI Jak to s ním mluvíš?

SOŇA Drž už hubu, Arno!

HENRI Ty jsi se zbláznila!

SOŇA Mlčí. Vidíš?!

HENRI Mlčí, protože je traumatizovaný.

SOŇA Ty ovšem netraumatizuješ nikoho, pochopitelně. Ani svého syna, ani Huberta Finidoriho.

HENRI Co s tím má co dělat Hubert Finidori?

SOŇA Chtěla bych tě jednou nahrát, když s ním telefonuješ. Ten servilní a vstřícný tón!

DÍTĚ   *(z pokoje)* Tati!

HENRI   Ano, miláčku. *(vycházeje)* To mi musíš vysvětlit, kde se v tom vzal Hubert Finidori.

Soňa se zase dala do čtení.

Henri se vrací.

HENRI   Je úplně konsternovaný.

(Soňa nereaguje.)

Není schopen pochopit, jak může být jeho matka tak krutá!

SOŇA   Chudinka.

HENRI   Soňo, jestli ty budeš pokračovat tímhle tónem a jestli on nepřestane otravovat, já odsud vypadnu.

SOŇA   Vypadni.

HENRI   Vypadnu a už se nevrátím.

SOŇA   Kdo tě drží?

Henri vytrhne Soňě spis a praští jím o zem.

HENRI   Jdi dát malému pusu, řekni mu, že je ti líto, že jsi s ním mluvila tak... neadekvátním způsobem.

SOŇA   Pusť mě!

HENRI   Nepustím tě, dokud se neomluvíš!

SOŇA   Omlouvat se? Za co?! To nemůžeš být nikdy v životě na mojí straně? Za co se mám omlouvat! Že jsem mu nepřinesla balíček Fingers? Chceš balíček Fingers, Arno?

HENRI   Ty jsi hysterická!

SOŇA   Chceš krabici Fingers, Arno?

HENRI   Přestaň!

SOŇA   Tatínek už běží s krabicí Fingers!

Henri se jí pokusí zacpat rukou pusou.

DÍTĚ   *(z pokojíčku) Tati!*

HENRI   Už dost, Arno! *(perou se)*

SOŇA   Proč mu říkáš Dost!, chudáčkovi, když mu nabízíme
Fingers!

HENRI   Pst!

SOŇA   Já se dusím!

HENRI   Všechno slyší!

SOŇA   Pomoc!

Opouštíme je náhle, uprostřed akce.

***

Večer. Na ulici.

Ines a Hubert.

- INES Roztrhla jsem si punčocháče.
- HUBERT Není to vidět.
- INES Je to čerstvé. Bude se to zhoršovat.
- HUBERT Snad to není taková tragédie.
- INES Já, Huberte, nepůjdu k cizím lidem s dírou na punčoše.
- HUBERT Už tak máme půl hodiny zpoždění, nemůžeme se vracet domů, ani hledat obchod s punčochami. Snad tu nehodu zvládneme.
- INES To je z toho, že na mě pospícháš. Je to ještě daleko? Proč jsi zaparkoval tak daleko? Tady máš místa kolik chceš, kdo by tu taky bydlel!
- HUBERT Nemáš lak na nehty?
- INES Lak na nehty?
- HUBERT Že by sis ty punčochy zalepila.
- INES Abych vypadala jako služka?
- HUBERT Je dvacet dvacet!
- INES Nemůžu tam přijít s dírou na punčoše!
- HUBERT Prosím tě, kdo si toho všimne?
- INES Kdo si toho všimne? Všichni kromě tebe! Když ke mně přijde někdo s dírou na punčoše, první věc, kterou uvidím, je díra na punčoše.
- HUBERT Stačí, když řekneš Henriho ženě, že sis ve výtahu roztrhla punčochy, že je ti to trapné, třeba ti nějaké půjčí, podívej se, Ines, na ty lidi se můžeme vykašlat, on už tři roky nic nepublikoval, potřebuje od mě doporučení, aby se stal vedoucím výzkumu, jestli přijdeš s děravou punčochou nebo ne, stejně se určitě div nepřetrhnou.

***

Znovu u Soni a Henriho.

Přicházejí spolu z dětského pokoje.

HENRI Vyděsila jsi ho.

SOŇA Už jsme si to řekli, Henri, nebudeme začínat znovu.

HENRI Šestileté děcko, slyšet svou matku křičet o pomoc! Dovedeš si to představit?

SOŇA Uklidnil se, vyřešilo se to.

HENRI Doma! Ve vlastním domově! To znamená, že agresorem nemůže být nikdo jiný než jeho otec! Já!

SOŇA Arno připustil, že se mohlo jednat o žert.

SOŇA Aby nám udělal radost. Je mnohem mazanější, než si myslíš.

SOŇA Vyřešilo se to. *(Znovu se ponoří do četby spisů.)*

HENRI Takže já mluvím s Hubertem Finidorim servilně?

Zvonek.

SOŇA *(tiše)* Kdo je to?

HENRI *(stejně)* Podívám se.

Rychle se vrací.

Jen tiše špitne:

HENRI Finidoriovi!

SOŇA Snad zítra, ne!?

HENRI Dneska je 17. ... Dneska!

SOŇA To je katastrofa!

HENRI Jo.

SOŇA Slyšeli nás?

HENRI Co jsme říkali?

SOŇA Nemůžeme otevřít!

HENRI Nemůžeme neotevřít!

SOŇA Co uděláme?

HENRI Jdi se... jdi se trochu upravit.

SOŇA Otevřeme?

HENRI Vědí, že jsme tady.

SOŇA Katastrofa.

HENRI Zbylo v kuchyni něco?

SOŇA Všechno se snědlo. Myslela jsem, že je to zítra.

HENRI Ta večeře má pro mě zásadní význam!

SOŇA Chceš říct, že je to moje vina?

HENRI Jdi se aspoň převléknout.

SOŇA Ne.

HENRI Snad nechceš přijmout Finidoriovy v županu!

SOŇA Chci.

HENRI *(strká ji do vedlejší místnosti a pokouší se při tom nezpůsobit hluk)* Soňo, jdi se převléct!

SOŇA *(odolává tlaku)* Ne!

HENRI *(tiše se perou)* Jak můžeš být tak egoistická?

Další zazvonění.

HENRI Jdu otevřít.

***

Ines, Hubert, Soňa a Henri v salonu.

Oba hosté zobají různé studené pochoutky (čipsy, tyčinky, krabičku Fingers atp.), které jsou na tácu. Soňa a Henri s nimi popíjejí víno.

Soňa se převlékla. Ines má stále roztrženou punčochu.

INES   Já také velice lpím na uspávacích rituálech. Především je důležitá hodina: chodíme spát v osm hodin, no ovšem, někdy můžeme jít v půl deváté, takže řekněme mezi osmou a půl devátou, ale v osm třicet, ať se děje co se děje, jsme v postýlce, řádně vyčištěné zuby, protože ráno, upřímně řečeno, před školou se mi zdá čištění zubů těžko vymahatelné, uznávám, je to chyba, měli bychom si čistit zuby ráno a večer, minimálně, ale co, ráno to přecházím, zato večer vědí, že se to musí udělat zgruntu a že potom už je pochopitelně naprosto vyloučené cokoli jíst. Zato Hubert, to vám je neuvěřitelné, na jedné straně s mými výchovnými zásadami souhlasí, a na druhé straně je klidně schopen, v osm večer, děcka rozdovádět například tím, že si s nimi začne hrát v pokojíčku fotbal.

Všichni se smějí.

HUBERT   Jednou. Jednou jsem hrál fotbal.

INES   Jednou jsi hrál fotbal, ale rozdovádíš je každou chvíli.

HENRI   Jste přísná, na ty zuby.

INES   To ano. To ano. Velice přísná na zuby. V podstatě nejde ani tak o zuby, jako o disciplínu. Ne že bych si nepotrpěla na hygienu, ale zuby, to je pro mě disciplína. Jde se spát, čistí se zuby!

SOŇA   *(Henrimu)* Vidiš?!

HENRI   Arno si zuby čistí.

- SOŇA Ale potom mu oloupeš jabko.
- INES *(směje se vstřícně)* Ale ne! To ne! Když mu oloupete jablko, po zubech, rozvrátíte celý výchovný systém.
- HENRI Když si umeju ruce, taky se mi málokdy stane, že už pak na nic nesáhnu.
- HUBERT Bravo, Henri. Ubily by nás těmi svými teoriemi. My bychom potřebovali ženy, které se občas dají vypnout. Tyhle pamlsky nejsou špatné. *(Chroupe Fingers.)* Tak jak jste na tom se zploštěním galaktického hala?
- HENRI Skončil jsem. Předložím svou studii do konce měsíce.
- HUBERT Výborně! Mimochodem, měl byste se mrknout na Astro PH, zdálo se mi, že jsem tam zahlédl nějakou obdobnou studii, kterou přijali do A.P.J.
- DÍTĚ *(z pokojíku)* Maminko!
- HENRI *(zaražený)* Opravdu? Novou?
- HUBERT Jistě, dnes ráno. „On the flatness of galaxy halos“.
- DÍTĚ Mami!
- HENRI „On the flatness of galaxy halos“? Ale to je moje téma! Co zas chce? Soňo, miláčku, dojdi tam.
- Soňa vyjde.*
- HENRI Zaskočil jste mě, Huberte.
- HUBERT Ověřte si to, než si z toho začnete dělat hlavu. Máte internet?
- HENRI V ústavu.
- Je slyšet dětský pláč.*
- HENRI Co to s ním dneska je! „On the flatness of galaxy halos“ je moje téma! „Are the dark matter halos of galaxies flat?“ Je v tom nějaký rozdíl?

HUBERT Možná, že pojednává o viditelné hmotě. Prolétl jsem jen v rychlosti resumé. (*Chroupe poslední sušenku.*) Ale musím říct, že mě to zarazilo. Proto vám to říkám.

INES (*zatímco je pořád slyšet pláč dítěte*) Bude lepší, když si to nejdřív přečte, než si začne dělat starosti.

HUBERT Ines, zlatíčko, neplet' se do řeči, když nevíš, o co se jedná.

HENRI (*nahlas*) Co je mu, Soňo?

INES Ale proč ho dopředu stresovat?

Soňa se vrací.

Dítě přestalo plakat.

SOŇA Chce Fingers.

HENRI To je k zbláznění.

SOŇA Měl jabko, teď chce Fingers.

HUBERT (*zvedne prázdný balíček*) Doufám, že to nejsou ty sladkosti, co jsem právě dojedl?

SOŇA Jsou.

HENRI Dobře jste udělal. Nebudeme mu dávat Fingers v deset večer, do postele!

HUBERT To je mi líto. Nemáte náhodou ještě balíček?

INES Ale prosím tě, Huberte, přece mu nebudou dávat Fingers v deset večer, do postele!

HENRI Jistěže ne!

SOŇA Můžeme mu dát sýr.

HENRI Soňo, co je to za nápady!

SOŇA Nebo je ti milejší, aby nám zkazil večírek? Aspoň budeme mít klid.

INES Na to právě sází!

- SOŇA Cože?
- INES Chová se ošklivě proto, aby si vynutil ústupky.
- SOŇA A my ustoupíme.
- INES A to je chyba.
- HUBERT Ines, prosím tě, neplet' se do...
- INES Já se budu plést do čeho budu chtít, přestaň mě okřikovat.
- HENRI *(Soně)* Dones mu sýr, dones mu co chceš, ale ať už nás přestane otravovat! A jak na to jde? Přes fyzikální modelaci nebo matematickou simulací?
- HUBERT Myslím, že přes modelaci, ale nejsem si úplně ...
- HENRI *(přeruší ho)* Přes modelaci! To je konec. Dva roky práce v prdeli!
- HUBERT Nebud'te nervózní, Henri! Říkám modelace, ale možná, že je to simulace a co my víme, možná, že modeloval jen viditelnou složku!
- INES A jaké že je to vaše téma?
- HENRI „Je halo temné galaktické hmoty zploštělé?“
- INES Aha. A co podle vás? Je zploštělé?
- HENRI Podle mě se jeho výška rovná zhruba desetina jeho šířky.
- INES Aha...
- SOŇA *(vrací se)* Nechce sýr, nechce nic, chce Fingers, ale ne abyste si z toho něco dělal, že jste ten balíček snědl, stejně by nic nedostal.
- HENRI Co dělá?
- SOŇA Brečí. Zavřela jsem dveře, aby ho nebylo slyšet.
- INES Chudinka.
- SOŇA Najedli jste se? Je mi to opravdu líto...

- HENRI   Kdyby tu nebyl Arno, pozvali bychom vás do restaurace.
- HUBERT   Henri, no tak, přestaňte už s tím truchlivým tónem!
I kdybyste postupovali podobně, což vůbec není jisté, budou
vaše závěry nepochybně rozdílné.
- INES   Určitě!
- HUBERT   A to vám říká odbornice!
- INES   Jestli si myslíš, že někoho rozesměješ, tak to se moc pleteš.
A už vůbec ne chudáka Henriho.
- HUBERT   Já vím, čím Henriho rozesmát! Chcete se zasmát, Henri?
Nechte si popsat galaktické halo od Ines!
- SOŇA   Henri už jednoho pitomečka v domácnosti má.
- INES   Myslíte, že se urazím?
- HENRI   Ten článek je moje vědecká smrt. - To mě znervózňuje, že
už Arno není slyšet. Nech otevřené dveře, Soňo, prosím tě,
mám dnes večer už tak dost starostí!
- INES   Co by se podle vás mělo stát?
- HENRI   Nic. Ale pokud můj syn pláče, jsem radši, když ho slyším.
- SOŇA   Ty možná ano, ale naši hosté nejspíš ne.
- INES   Jen ty dveře nechte klidně otevřené, nás si nevšímejte.
- HUBERT   Na nás vůbec neberte ohled. *(Soňa se vrací do dětského
pokoje.)* Stejně se mi zdá, že to trochu přeháníte! Vědecká
smrt!
- Soňa se vrací. Dítě slyšet není.*
- HENRI   Tři roky nepublikovat a potom být odmítnut, protože téma
už bylo zpracováno: tomu se říká jak? Vědecká smrt!
- HUBERT   Prosím vás, nejste ve Státech!
- HENRI   Tím hůř! Tam je to aspoň jasné. Už není slyšet. Že by se
uklidnil?

- SOŇA   Zdá se.
- HENRI   Ty jsi se na něj nebyla podívat?
- SOŇA   Ne.
- HENRI   To není normální, že by zničehonic přestal brečet.
- INES   Vy ho rozmazlujete, Henri!
- HUBERT   Ona je hrozná! *(k Ines)* Ty jsi hrozná!
- HENRI   Teď abych začal nanovo! Abych navázal tam, kde on skončil. Budu ho muset citovat! Já budu muset citovat! A na koho se budu muset odvolávat? Na něj!
- HUBERT   No a co? Za půl roku mi řeknete: to je nejlepší reference, jakou jsem kdy měl! - Vy musíte být úplně hin, kamaráde, když to takhle prožíváte!
- INES   *(Hubertovi)* Co tě nutilo, mu o tom článku říkat?!
- HENRI   Zaplat'pánbůh! Zaplat'pánbůh, že mi o něm řekl! Díky, Huberte! Upřímné díky!
- SOŇA   Za co díky? Že ti zničil víkend?
- HENRI   Díky za signál! Díky za to, že nemusím být v pondělí ráno v práci za pitomce! Touhle dobou už Raul Arestegui obvolal nejmíň deset lidí, protože ten internetem žije!
- HUBERT   Myslel jsem si, že vám to musím říct, ale nepředpokládal jsem tak iracionální reakci.
- SOŇA   Mohl jste mu to říct jinak.
- HUBERT   Myslíte? *(Hubert se hrabe v pytlíku od oříšků. Nic tam není.)*
- HENRI   *(snaživě)* Už tam nejsou? Soňo, můžeš přinést něco slané? Máte ještě chuť na slané, nebo na sladké? Co tam ještě máme, drahoušku?
- HUBERT   Ne, ne, nedělejte si starosti...

- SOŇA Mohl jste ho upozornit jinak, měl jste trochu volit slova, trochu zamlžit význam, nemusel jste být tak konkrétní...
- HUBERT Pohybujeme se na půdě vědy, milá Soňo. A tam slova nejsou od toho, aby cokoli mlžila. Je mi líto. *(Baví se svou vtipností a snaží se získat Henriho, který se chabě zasměje.)*
- SOŇA Je mi jedno, na jaké půdě se pohybujete, ale vidím, že vaše slova mého manžela vyvedla z míry.
- HUBERT Nikoli slova, fakta vyvedla vašeho manžela z míry. Naprosto neadekvátně.
- SOŇA Fakta, která jste předložil vy. Abyste ho vyvedl z míry.
- HENRI Ty jsi se zbláznila, Soňo. To je směšné.
- HUBERT *(snaží se udržet žoviální tón)* Nechtěl bych se s ní utkat v soudní síni!
- SOŇA Tam už nepůsobím, léta, dělám teď pro jednu finanční skupinu.
- HUBERT Ale pořád ještě umíte se slovy zacházet... jak to říct...
- HENRI Soňo, naši přátelé mají hlad.
- SOŇA Chcete slané křupky?
- INES Ne, díky.
- HUBERT Ano, slané křupky ano, zbožňuju křupky.
- Soňa vyjde.*
- HENRI Nedáme si panáka?
- HUBERT Ne, díky, zůstanu u bílého.
- INES Je to důležité, aby to halo bylo splácnuté?
- HUBERT Ženská logika. Nejdřív mi vyčte, že o tom vůbec mluvím, a pak začne sama. *(Soňa se vrací.)* Křupky se šunkou! Ty miluju!
- INES Má to nějaký význam?

- HENRI   Když pozorujete mléčnou dráhu, vypadá jako pruh, že... ?
- INES   Ano.
- DÍTĚ   Mamí!
- SOŇA   Spinkej, Arno!
- HENRI   ... No a já mám vážné důvody se domnívat, že neviditelná hmota, která ji obklopuje, je prakticky stejně zploštělá jako viditelná hmota.
- DÍTĚ   Mami! Já mám žízeň!
- HENRI   Má žízeň.
- INES   A co to mění?
- HENRI   Všechno. Do dneška bylo halo kulaté. Kulovité. *(Soně)* Nedoneseš mu sklenici vody?
- SOŇA   Ne.
- INES   A co se stane, když už nebude kulaté?
- HENRI   V našem každodenním životě nic.
- HUBERT   Ines, neotravuj ho hloupými otázkami.
- DÍTĚ   Maminko!
- HENRI   Mění se jeden údaj o našem světě. Přispíváme do encyklopedie lidského vědění. Soňo, miláčku, dones mu napít, přece nás nebude celý večer terorizovat!
- INES   Kolik je mu let?
- SOŇA   Šest.
- INES   Neumí si obstarat pití sám?
- SOŇA   Ne.
- HENRI   Ale ano, umí to moc dobře, ale my nechceme, aby vstával z postele.
- SOŇA   Arno si neumí obstarat pití sám.

- HENRI Je schopen si pití obstarat naprosto sám, ale nesmí vstávat z postele.
- SOŇA Arno si neumí obstarat pití sám.
- HENRI To víš, že umí!
- INES V šesti letech si dítě umí obstarat pití samo!
- SOŇA Naše ne.
- HENRI Arno si umí obstarat pití naprosto sám, no tak, Soňo!
- HUBERT Já jsem přesvědčen, že to určitě umí, ale radši se nechá obsloužit.
- HENRI Tady to máme!
- HUBERT Ten kluk, to je paša! (*Soňa odejde.*) Co je, snad jsem ji nenaštvál?
- HENRI Ale ne.
- INES Neměli byste jeho kapricům ustupovat!
- HUBERT Do čeho se to pleteš, Ines!?
- INES Jak, do čeho se pletu! Kdo před chvílí řekl, že je to paša?
- HUBERT Říkám „je to paša“ jen tak. Z legrace. Nikoho nedituju.
- HENRI Dva roky práce v prdeli.
- HUBERT Henri! Probůh!
- HENRI Tři roky jsem nic nepublikoval, ani jako poslední spoluautor; v Americe takové lidi posílají... do školství.

Soňa se vrací, něco hledá na tácu.

- SOŇA Zbyly ještě nějaké křupky?
- HENRI Pro koho? Pro kluka?
- SOŇA Kluk dostal sklenici vody a souhlasil s tím, že přestane otravovat, když mu dáme misku křupek.

HUBERT *(hledá)* Neříkejte mi, že jsem dojedl i ty křupky!

HENRI *(najde)* Tady je jedna! Zůstala tu jedna.

HUBERT Dvě!

HENRI Dvě křupky, to by mohlo stačit, ne?

Soňa odejde s křupkami.

INES *(Henrimu)* Vy jste si myslel, že na to nikdo jiný nepřijde?

HUBERT Na co, drahoušku?

INES Huberte, buď tak laskav, přestaň kontrolovat mou konverzaci!

HUBERT Já nekontroluji tvou konverzaci, drahoušku, jen jsem nepochopil tvou otázku...

INES Moc dobře jsi pochopil mou otázku, i to, že neplatila tobě, moc dobře jsi ji pochopil a ten věčný ironický tón, se kterým komentuješ všechno, co řeknu, jako bych byla úplně debil, je už opravdu neúnosný.

Dítě pláče.

HUBERT Rozplakala jsi děcko.

HENRI Co zase chce, doprdele, Soňo, co zas chce!

HUBERT Uklidněte se, prosím, uklidněme se, nějak se nám to vymyká z ruky.

SOŇA *(vrací se)* Dvě křupky nestačí, dostal pohlavek, a už o něm nechci ani slyšet.

HENRI Ty jsi zavřela dveře?

SOŇA Jo.

Malá pauza.

HUBERT Bydlíte tu dlouho?

- SOŇA Jeden a půl roku.
- HUBERT A před tím?
- SOŇA Ve čtrnáctém.
- HUBERT Tady to máte lepší. Je to takové klidnější.
- SOŇA Jistě.
- HUBERT Takže vy už neděláte advokátku?
- SOŇA Ne.
- HUBERT Henri mi říkal, že jste advokátka, myslel jsem, že pracujete jako advokátka.
- SOŇA Mám na to školy.
- HUBERT Ach tak.
- HENRI Úspěšná žena a zkrachovaný chlap.
- HUBERT No comment.
- SOŇA A copak děláte vy, Ines?
- INES Já? Nic. Vlastně spoustu věcí. Nikdy jsem neměla tolik práce jako od té doby, co jsem přestala pracovat.
- HUBERT Proto po ní nikdy nic nechci. - Nikdy nic nechtěj po někom, kdo nic nedělá. Nebude mít čas to pro tebe udělat.
(Hubert je spokojen svým vtipem.)
- INES Můj muž se dovede dobře bavit jedině na můj účet. Říkám si, čím by byl ve společnosti beze mě. *(Henrimu)*
Neodpověděl jste mi na otázku.
- HENRI Jakže zněla?
- HUBERT Je intergalaktická plazma vícefázová?
(Srdečně se svému povedenému žertu rozesměje.)

Soňa se bezděčně zasměje.

Henri se přidá.

Ines je jako led.

- HENRI *(když se druzí dva nepřestávají smát)* Vy jste se mě ptala, jestli moje téma zpracoval někdo jiný.
- INES Díky, Henri.
- HENRI Myslel jsem, že se o jeho řešení pokouším jako první. I když se ta otázka stávala aktuální.
- INES Ale řekl jste mi, že váš objev není k ničemu.
- HUBERT Aktuální znamená, že něco visí ve vzduchu, poklade, že je v duchu doby. Hele, vidíte? - zůstala tu ještě jedna křupka!
- SOŇA Sněžte ji.
- HUBERT Neblázněte, už tak jsem na tom s vaším děckem dost špatně. Ale až se člověk jednou vydá mezi galaxie, za tisíc let, mohou být Henriho výpočty něco platné.
- HENRI Spíš výpočty mého konkurenta.
- DÍTĚ *(řve)* Tatínku! Tatííí!
- HENRI Tak teď už toho bylo dost! Jdu ho uškrtit! Omluvte mě na pár minut... *(jde pryč)*
- SOŇA Jdu s tebou.
- HUBERT Dejte mu křupku, dejte mu křupku!

Henri se nesmyslně vrátí pro křupku.

Oba odejdou.

Ines a Hubert zůstanou sami.

Tiše:

- HUBERT Jsou praštění.
- INES Hlavně on.
- HUBERT A to dítě je příšerné.
- INES Nemá žádné návyky, oni mu dají v deset večer sýr!

- HUBERT   A my jsme bez večere!
- INES   Můžeš mi říct, proč mě před lidmi musíš pořád snižovat?
Zajímalo by mě, kde se v tobě bere ta patologická potřeba
mě před lidmi soustavně zesměšňovat!
- HUBERT   To není žádné snižování, to je jen taková legrace.
- INES   „Požádejte Inez, ať vám popíše halo“, to se ti zdá legrační?
- HUBERT   Snažil jsem se uvolnit atmosféru, viděla jsi, do jakého se
dostal stavu.
- INES   Díky komu?
- HUBERT   Ines, já už tyhle litanie nesnesu.
- INES   Psst!
- HUBERT   *(pokračuje přitlumeným, takže ještě vzrušenějším hlasem) ...*
Nesnesu tyhle litanie vždycky, když někam vyrazíme...
- INES   Musel jsi mu říkat o tom článku?
- HUBERT   Ty taky řveš!
- INES   Má z toho chudák depresi.
- HUBERT   Tomu by stačilo i miň.
- INES   Cože?
- HUBERT   V konkurenčním prostředí se nehraje na dobré nápady, ale
na vítězství. Ten se může s povýšením rozloučit.
- HENRI   *(mimo)* Ještě slovo, ještě jedno zavolání, a já splním svou
hrozbu!
- INES   Jak můžeš být tak bezcitný.
- HUBERT   Já nejsem bezcitný, to on je prokletý. Někteří lidi jsou prostě
prokletí, je to smutná věc, ale nic s tím nenaděláš. To je
vázně hrůza, to oko na punčoše. Celý večer mě to vyvádí z
míry.

- INES *(zoufale ho praští)* Kdo mě donutil jít nahoru!? Věděla jsem, že je to hrůza!
- SOŇA *(vrací se)* Kdo je prokletý? Můj muž?
- HUBERT Henri? Prokletý? Jak jste na to přišla! Jedině on se považuje za prokletého! Mluvili jsme o jednom našem známém. Serge Bloch. Nejdřív ho to vytopilo...
- INES *(přerušuje ho)* Mluvili jsme o Henrim.
- HUBERT *(žoviálně)* Dneska v tomhle domě opravdu vládne nějaká posedlost! Ona by mě málem zabila, protože jsem ji upozornil, že jí utíká oko na punčoše...
- INES *(živě)* Ty jsi mě na ně neupozornil, ty punčocháče jsem si roztrhla na ulici a nechtěla jsem před tvými přáteli vypadat jako služka, bylo mi trapné, přijít k vám takhle, chtěla jsem se vám omluvit a požádat vás, jestli byste mi nepůjčila nějaké punčocháče, ale protože vám bylo trapné, že jsme přišli dneska místo zítra, rozhodla jsem se, že budu dělat jako že nic, aristokraticky, rozumíte, dalo mi to zabrat, protože já jsem na to hotový maniak a můj muž, místo aby mi byl oporou, aby mi dodal sebevědomí, mě uprostřed konverzace napadne, že ta moje díra na punčocháčích je hrůza a že mu kazím večírek...
- HUBERT Obávám se, že Ines trochu přebrala vašeho bílého vína!
- INES Nesnižuj se k tomu, ze mě ještě udělat alkoholičku, Huberte, buď tak laskav, můžeš si vystačit se svými obvyklými urážkami, ano?
- SOŇA Mám jenom černé punčocháče, nemám žádné pleťové, nevím, jestli by vám to vyhovovalo...
- INES Všechno je v naprostém pořádku. Vůbec si se mnou nedělejte starosti, cítím se báječně, když vím, že mám na sobě něco, co mému manželovi kazí večer.
- HENRI *(vrací se)* Ale při prvním hlesnutí zabavím minikazetu!
- HUBERT Bravo!

- HENRI Nezdá se vám dnešní večírek trochu nesoustředěný?
Omlouvám se.
- SOŇA *(k Ines)* Nic si z toho nedělejte, abych vám pravdu řekla, málem jsem vás přivítala v županu, ale Henri mě prosil, abych se převlékla, že nemůžu Finidoriovy přijmout v županu.
- HUBERT Henri! Co je to za formalismus!
- SOŇA To všechno kvůli vám! Můj muž normálně kašle na formu, ale ve vašem případě ne! Jak jde o Huberta Finidori, nasadí dokonalý finidorovský tón, jde do předklonu a vyžaduje převlek!
- HENRI Co to má znamenat, jde do předklonu, co to má znamenat, finidorovský tón, co je to za řeči? Co to má znamenat, Soňo?
- HUBERT Čemupak vděčím za tu mimořádnou přízeň? - všimněte si, že se snažím eliminovat žluč, která z toho byla cítit.
- SOŇA Protože můj muž si vzal do hlavy, že vy mu pomůžete mezi áčkaře.
- HUBERT Mezi áčkaře. Ta se vyzná, no ne, ovládá dokonce profesionální žargón!
- INES Huberte!
- HENRI Soňo, já jsem konsternován!
- HUBERT Henri je vedoucí výzkumu v I.A.P. a já jsem ředitel Laboratoří v Meudonu, co já mám s jeho povýšením společného?
- SOŇA Jste člen celostátní komise, máte vliv na osud lidí i mimo laboratoř!
- HENRI Huberte, já nevím, co ji to posedlo. To je všechno absurdní, je mi to trapné...
- SOŇA Malá ukázka finidorovského tónu!
- HENRI Soňo!

- SOŇA Všem je přeci jasné, že pro mého muže nikdy nehnete prstem, dělá vám radost, když vidíte, že prohrává, upozornil jste ho na ten článek jenom proto, abyste mu vzal půdu pod nohama a abyste se zbavil odpovědnosti, kdyby se náhodou zmohl na to, požádat vás o pomoc. Vaše perverzita mě znechucuje, pohrdám vaší ubohou zákulisní mocí.
- INES Můj manžel publikoval v Nature, nechápu, v čem je jeho moc ubohá!
- HENRI Ines, poklade, já tě teď nepotřebuji!
- HENRI Hubert je jeden z největších světových expertů na kosmologii, neexistuje jediný článek o galaktickém prachu který by ho necitoval! Co ty o tom víš, Soňo! O čem to mluvíš!
- SOŇA Prohlásil, že jsi prokletý.
- HUBERT Je příšerná! Už chápu, že jste tak rozhozený, kamaráde!
- HENRI Jak prokletý? Já že jsem prokletý?
- SOŇA To řekl. Že jsi prokletý a že ti není pomoci.
- HENRI Komu? Tobě?
- SOŇA Jí.
- INES Hubert mluvil o Serži Blochovi, mluvil jsi o Serži Blochovi, vid', Huberte?
- HENRI Co s tím má co společného Serge Bloch?
- INES Nejdřív ho to vytopilo...
- HUBERT *(přerušuje ji)* Jenom ne směšnost, Ines, please! Především mi Soňo dovoluňte říct, že by bylo lepší, kdybyste nás přijala v županu. Jednak by to dovršilo absurditu téhle situace, ale především by vás to snad polidštilo. Protože vy v sobě máte jakýsi chlad a zahořklost, které jsou v rozporu s dojmem, kterým na člověka zapůsobíte, totiž že má před sebou půvabnou a vtipnou ženu.
- HENRI Naprosto souhlasím!

- SOŇA Že bych udělala líp, kdybych je přijala v županu?
- INES Udělala byste nejlíp, kdybyste nás nepřijala vůbec! Tohle je nejhorší večírek, jaký jsem kdy zažila!
- (Dělá, jako kdyby chtěla odejít.)*
- HENRI Gratuluju, Soňo! Gratuluju!
- HUBERT Ne, nesvalujte vinu za krach dnešního večera na ni. Přispěli jsme k němu všichni. Uklidni se, Ines, holubičko!
- INES Neříkej mi holubičko a přestaň si hrát na světáka!
- HENRI Huberte, buďte upřímný: jsem prokletý?
- HUBERT ... Procházíte složitou situací.
- HENRI Takže jsem prokletý.
- HUBERT Ale nejste prokletý, jste jen abnormálně depresivní a jste naprostý defétista, Henri, asi byste potřeboval nějakou pomoc.
- HENRI Opravdu jste řekl, že jsem prokletý?
- HUBERT Ale ne!
- HENRI Mám podle vašeho názoru ještě nějakou naději být publikován?
- HUBERT Ale ovšem. Možná ne v A.P.J. ale třeba v A&A. Nebo v M.N.R.A.S., proč ne?
- INES Vy na to kašlete, jestli jsou hala zploštělá nebo ne, vy jen toužíte být publikován!
- HUBERT Každý chce být publikován, poklade, to je smysl a cíl.
- HENRI Jestli mi ten článek odmítnou, jsem vyřízený člověk.
- HUBERT Jste docent, nemůžete o svoje místo přijít.
- HENRI To je to nejhorší. Nevyhoditelná zkrachovalá existence.

- SOŇA   Když jsem si Henriho brala, myslela jsem si - já pitomá - že smysl a cíl je žít ve hvězdách - a že to zaručuje určitý nadhled.
- HUBERT   Nic nás nepozvedá ani nepovznáší, má drahá. My sami o sobě rozhodujeme.
- SOŇA   To je ohromné.
- INES   Proč vy se tak vztekáte na mého muže?
- SOŇA   Já se nevztekám na vašeho muže, já se vztekám na svého!
- HENRI   A je možné dozvědět se proč?
- SOŇA   Můj muž se plazí před vaším. To nemůže snést žádná normální žena. Když se navíc plazí pro nic za nic.
- HENRI   Já se vůbec neplazím! Plazím se, Huberte?
- INES   Jdeme, Huberte, to je hrůza.
- HENRI   Plazím se, Huberte?
- SOŇA   Plazíš se.
- HENRI   Všichni máme trochu upito...
- SOŇA   Nepokoušejte se to zamluvit, plazí se před vámi a vy z toho máte potěšení; což chápu.
- INES   Jak můžete svého manžela takhle ponižovat!?
- HUBERT   Ty se do toho přestaň plést, Ines!
- INES   Já se budu plést do čeho budu chtít, doprdele!
- Náhle se z dětského pokojíku ozve naplno hudba.*
- HENRI   Co je to?!
- SOŇA   Rox a Rouky. Dal jsi mu tam Roxe a Roukyho. (*Utíká do pokojíku.*)
- INES   Vy jste mu pustili televizi?

- HENRI Ne, televizi ne, minikazetu, má právo poslouchat večer v posteli minikazetu.
- HUBERT A kdyby jeho rodiče chtěli, aby se díval na televizi, díval by se na televizi!
- INES Já neříkám, že se nesmí dívat na televizi!
- HUBERT Neříkáš to, ale myslíš si to! Nejradši bys řídila i to, po čem ti nic není!
- INES Řekla jsem, že se nesmí dívat na televizi?
- HENRI Nedívá se na televizi! Poslouchá minikazetu a má zhasnuto.
- SOŇA *(vrací se, hudba už není slyšet)* Říká, že kvůli nám nemůže spát.
- INES Má pravdu, nemůže kvůli nám spát. Půjdeme, Huberte.
- HENRI Ještě než vás nechám odejít, Huberte, chci vědět, jestli si myslíte, že se plazím!?
- HUBERT Nemůže kvůli vám spát, Henri.
- HENRI *(ztiší hlas)* Plazím se?
- HUBERT *(stejně)* Trochu.
- HENRI Trochu!!
- INES Říkal jste si o to! A je to pravda, že se plazíte! Huberte, já už nemůžu!
- HUBERT Chybí vám ... formát, Henri, je mi líto. Působíte tak nějak zmateně a rozbředle, měl byste se učit od své ženy, tak jdeme.

Odcházejí.

Henri a Soňa zůstanou sami.

2.

Večer.

Tentýž salon.

Soňa sedí v županu a čte spis.

Vejde Henri.

V laskavém duchu.

HENRI Chce sušenku.

SOŇA Už si vyčistil zuby.

HENRI To je pravda!

Pauza.

Ona znovu čte spis, on stojí, nerozhodný.

HENRI Že bych mu dal plátek jablka?

SOŇA Jaký je rozdíl mezi plátkem jablka a sušenkou?

HENRI ... Jablko není tak sladké.

SOŇA Jablko je velice sladké. Možná sladší než sušenka.

HENRI Často mívá v posteli hlad. Nevšimla sis toho? Nejí to děcko příliš brzy?

SOŇA Jí v půl osmé, jak je obvyklé u dětí jeho věku.

HENRI A co kdybychom si potom vyčistili zuby?

SOŇA Po čem?

HENRI Po sušence. Mohl by si sníst sušenku a pak si vyčistit zuby.

SOŇA Stačí, když si dá sušenku před tím, než půjde spát, tedy těsně před tím, než si půjde vyčistit zuby.

HENRI Jistě.

SOŇA Neměl jsi mu tu sušenku dávat.

HENRI   Nic jsem mu nedal.

SOŇA   Dal.

HENRI   Půlku Fingeru. To je vše. Byl jsem neoblomný. *(pauzička)*
Co mu mám říct?

SOŇA   Co mu máš říct?

HENRI   Mám mu říct, že žádné jablko nebude?

SOŇA   Dal jsi mu Finger. Nedostane Finger a ještě jabko!

HENRI   Řeknu mu žádné jablko!

SOŇA   Řekneš mu žádné jabko, řekneš spinkat!

HENRI   Spinkat.

Vyjde a vrátí se.

HENRI   Je hrozně rozumný. Pustil jsem mu Roxe a Roukyho.
(pauzička) Co dáme jako předkrm?

SOŇA   Grapefruit?

HENRI   Trochu málo, ne?

SOŇA   Meloun se šunkou?

HENRI   Nadívaný?

SOŇA   *(s poukazem na svůj spis)* Poslyš, Henri...

HENRI   Dobře, meloun se šunkou. *(pauzička)* A co třeba artyčoky?

SOŇA   Výborně.

HENRI   Artyčoky nebo meloun?

SOŇA   Henri!

HENRI   Nebo krabí salát. To vypadá mnohem líp.

SOŇA   Krabí salát. Výborně.

HENRI Krabí salát a nadívaný meloun... Jistě... Tobě se zdá Finidori neodolatelny?

SOŇA Viděla jsem ho v životě snad dvakrát.

HENRI A zdál se ti neodolatelny?

SOŇA Hezoun.

HENRI Takže neodolatelny.

SOŇA Ne, hezoun.

HENRI Když žena řekne hezoun, znamená to neodolatelny. Dokonce naprosto neodolatelny.

SOŇA *(se směje)* To je pitomost!

Zvonek.

SOŇA *(tiše)* Kdo je to?

HENRI Jdu se podívat.

Rychle se vrací.

Následující dialog je veden potichu:

HENRI Finidoriovi!

SOŇA To je zítra!

HENRI Dneska je sedmnáctého... - To je dneska!

SOŇA Katastrofa!

HENRI Jo.

SOŇA Co budeme dělat?

HENRI Nemůžeme neotevřít.

SOŇA Jdu se převléknout!

HENRI Na to není čas! Můžeš zůstat takhle!

- SOŇA Nemůžu přivítat Finidoriovy v županu!
- HENRI Co na tom! Tak tě uvidí v županu, horší je, že k jídlu dostanou nanejvýš čipsy!
- SOŇA Přece jim neotevřu v županu!
- HENRI *(drží ji za župan, znovu zvoní zvonek)* Na převlékání není čas, Soňo!
- SOŇA *(pokouší se mu vysmeknout)* Nech mě!
- HENRI Jak můžeš být tak egoistická?

Nové zvonění.

***

Ines, Hubert, Soňa a Henri v salonu.

Oba hosté zobou různé studené pamlsky (tyčinkami, babybel, krabičku Fingers atp...) rozložené na tácu. Soňa a Henri s nimi popíjejí.

Soňa se převlékla. Ines má díru na punčoše.

- INES ... Ona je depresivní alkoholička. Hubert říká, že je to jedno a to samé, ale člověk může být alkoholik a nemusí být depresivní a všichni, kdo mají deprese nejsou alkoholici, ale ona je obojí, bere prášky na deprese a pije, přišla na večírek u Zavattů, špatně rozetřený mejkap, rtěnku přetaženou, za ní Serge Bloch, usmívá se, jako by se nic nedělo - a přitom byli čerstvě vytopení - sotva dosedla, už si objednala skotskou, kouknu po Seržovi, nic, žádná reakce!

(Malá pauza.)

- HUBERT Co tím chceš říct, miláčku?
- INES Chci ukázat, jak málo se staráte o naši dobrou pověst.
- HENRI Žít se Seržem Blochem a nebýt depresivní, to ani nejde!
- SOŇA Oni byli vytopení?

HUBERT Než odjeli na prázdniny. Dítě od sousedů shora si zalévalo květinčky a nezavřelo kohoutek.

INES Francine si zrovna předělala pokoj!

SOŇA Chudinka! Ta má takovou smůlu!

(Srdečně se směje.)

Všichni se k ní přidají, kromě Ines.

HUBERT A co jinak, Henri, jak jste daleko se zploštěním hala?
(chroupou Fingers) Ty nejsou špatné, tyhle sušenky.

HENRI Skončil jsem. Předložím ten článek do konce měsíce.

HUBERT Úžasné! Mimochodem, měl byste se mrknout na Astro PH, zdálo se mi, že jsem tam zahlédl nějakou obdobnou studii, kterou přijali do A.P.J.

HENRI Novější?

HUBERT Dneska ráno. „On the flatness of galaxies halos“.

HENRI „On the flatness of galaxies halos“.

SOŇA *(roztomile)* Co to má znamenat, Huberte, snad mi nechcete demoralizovat manžela?

HUBERT Podle mě, Soňo, by k demoralizování Henriho bylo zapotřebí těžšího kalibru.

INES Jaké je vaše téma?

HENRI Stejně. „Are the dark matter halos of galaxies flat?“

INES Což znamená?

HENRI Je halo temné galaktické hmoty zploštělé?

INES A je zploštělé?

HUBERT Ines, poklade, co je to za otázky, co ty o tom víš?

INES Zajímám se o Henriho práci.

HUBERT O mou se nikdy nezajímala. Musel jste na ni udělat hluboký dojem, kamaráde!

INES Jsem prokletý.

SOŇA *(stále s lehkostí)* Henri, no tak!

HUBERT Silná slova! V rychlosti jsem prošel resumé, možná, že se zaměřil na eliptické galaxie...

HENRI Modeloval?

HUBERT Snad.

HENRI Takže mluví o spirálních galaxiích!

HUBERT Možná, že mluví o viditelné hmotě, neznám jeho závěry...

HENRI Jsem prokletý! Tři roky jsem nic nepublikoval a teď mi někdo vyfoukne téma ve chvíli, kdy ho chci předložit. Tomu se říká prokletí!

DÍTĚ Tatínku!

SOŇA Chce, abys mu otočil kazetu.

INES Kolik je mu let?

SOŇA Šest.

INES *(Henrimu, který se chystá odejít)* Můžu se na něj podívat?

INES Pojd'te.

Vyjdou.

Hubert a Soňa zůstanou sami.

HUBERT Mám přesně patnáct vteřin na to, abych vás přesvědčil, že se mnou musíte jít tento týden na večeři.

SOŇA To bohatě stačí.

HUBERT Zítra?

SOŇA Zítra nemůžu.

HUBERT Ve čtvrtek?
SOŇA Dobře.
HUBERT Přijdete kvůli němu, nebo kvůli mně?
SOŇA Kvůli němu, pochopitelně.
HUBERT Výborně.
SOŇA Proč jste mu říkal o tom článku?
HUBERT Takový nápad. Abych trochu opepřil náš večírek.
SOŇA To jste si vymyslel?
HUBERT Ne.
SOŇA Je to vážné?
HUBERT To se pozná.

Chytí ji za ruku a pozvedne ji ke svým rtům.

SOŇA Podle čeho?
HUBERT Podle toho, jak na to jde!
SOŇA Říkám mu všechno!
HUBERT Sbohem A třído!
SOŇA *(směje se)* Ptal se mě, jestli se mi zdáte neodolatelný.
HUBERT Řekla jste velmi?
SOŇA Řekla jsem „hezoun“.
HUBERT To je přesnější, výborně!
SOŇA Vy patříte ve vašich kruzích za neodolatelného?
HUBERT Je malá konkurence.
SOŇA Nestydíte se?

- HUBERT   Za co?
- SOŇA   Jste u mě doma. Vaše žena je pár kroků odsud.
- HUBERT   Morálka je v něčem jiném.
- SOŇA   V čem?
- HUBERT   To se dozvíte ve čtvrtek.
- INES   *(vrací se)* Nechci, aby tu zůstala! říkal. Já povídám „dobrý večer, Arno!“, on se otočí ke svému tatínkovi a říká: „Nechci, aby zůstala v mojem pokojíčku!“ - Nebojte se, mám doma dva takové a navíc ještě synovce, já se jen tak neurazím.
- SOŇA   Doufám, že mu Henri vyčinil!
- INES   Mám hroznou žízeň. Bohudík mu Henri nevyčinil, šel mu oloupat jablíčko.
- SOŇA   Tak já se s ním handrkuju, aby si vyčistil zuby a Henri ho začne cpát!
- INES   Takoví jsou všichni muži.
- HUBERT   Co je to za hloupou generalizaci, všichni muži! Jak jsi na to přišla, Ines? Já osobně jsem nikdy nikoho necpal!
- INES   Ty je zase vždycky roz dovádíš, to je ještě horší. On je schopen si s nimi začít hrát fotbal ve chvíli, kdy mají jít na kutě.
- HUBERT   Jednou jsem s nimi hrál fotbal a ona o tom bude mluvit deset let!
- SOŇA   Vy hrajete fotbal? To je zvláštní, nepředstavovala jsem si, že hrajete fotbal.
- HUBERT   Já nehraju fotbal, čas od času si se svými syny zakopu, Ines tomu říká hrát fotbal - a jak jste si mě představovala?
- SOŇA   Nijak jsem si vás nepředstavovala. - Není váš manžel trochu domýšlivý?

- INES Můj manžel se rád líbí, před hezkou ženou se chová jako dandy a provokuje.
- HUBERT To bílé víno ti nějak sedlo, vid', drahoušku?
- HENRI *(vrací se)* Našel jsem tam ještě nějaké čipsy, je mi to trapné, taky je tam ještě krabička sardinek, nemám otevřít sardinky?
- HUBERT Čipsy, výborně. Možná, že jsem před tím neměl jíst ty Fingers.
- SOŇA Ty jsi mu dal jabko?
- HENRI Oloupal jsem mu jablíčko. Má hlad, má v postýlce hlad, co naděláš?
- SOŇA Už jsi mu dal Fingers.
- HENRI Jednu půlku. Nezačneme znovu s touhle diskusí, Soňo, naše milé přátele to nezajímá!
- HUBERT Jen si nemyslete, Henri, to je docela zajímavé, proniknout do soukromí jiného páru.
- HENRI Přál bych vám nějaký zajímavější vzorek.
- HUBERT Ale to je právě to vzrušující. Obyčejné soukromí. Člověk neudrží svého ducha pořád někde ve výšinách!
- INES Já osobně se cítím disponovaná spíš na diskusi o vhodnosti sušenky do postele než o zplacatění galaxií.
- HUBERT Zploštění hala, drahoušku.
- HENRI Byl bych šťastný, kdybychom už mohli tohle téma opustit, kdybychom se dnes večer mohli tomuto tématu pokud možno zcela vyhnout.
- HUBERT Moc si to berete, Henri.
- HENRI Já si nic neberu, vy jste mě informoval, nezištně, o tom, že existují i jiné práce na mé téma, já jsem to zaznamenal a věc je uzavřena.
- SOŇA Huberte, vy musíte mého muže uklidnit, vy jste odpovědný za jeho rozrušení!

HENRI Milá Soňo, přestaň ze mě dělat člověka, který se jen tak mírnýx-týrnýx hroutí, a který je trochu na nervy. Všechno je v pořádku, právě jsme vyloučili dvě témata, která se pro dnešní večer nejeví jako perspektivní, a snad budeme schopni najít mezi oloupaným jabkem a galaktickou hmotou nějaký další zajímavý námět ke konverzaci.

HUBERT Před měsícem jsem strávil několik dnů na mezinárodním kongresu ve Finsku. Setkal jsem se tam s předními světovými odborníky. Absolvoval jsem vynikající přednášky, já sám jsem měl jednu, která se setkala s velmi živým ohlasem... vedl jsem plodné debaty s předními kapacitami - a víte, na co si vzpomínám? Co poznamenalo mého ducha a, nechci přehánět, ale co mi proniklo až do duše? Jedna obyčejná a bezvýznamná procházka po okolí Turku. Setkával jsem se s největšími americkými, anglickými a holandskými badateli, vedli jsme tvůrčí diskuse a co zbylo? Banální pochod podél šedého moře.

Pauza.

INES Můžeme vědět, proč nám to vykládáš?

HUBERT Souvisí to s tím, co říkal Henri. Myslel jsem na to, jaký skutečný význam pro nás věci mají. Co je pro nás důležité a co není: zůstávají v nás zapsány zdánlivě bezvýznamné momenty, zaujmou nás bezvýznamná slova... Henri? ...

SOŇA Henri?! ... Hubert se nám snaží najít zajímavé téma.

HENRI Velmi zajímavé. Jistě. Pokračujte.

HUBERT Já jsem skončil.

Malá pauza.

INES Bydlíte tu už dlouho?

SOŇA Jeden a půl roku.

INES A před tím?

SOŇA Ve čtrnáctce.

INES Tady je to lepší. Klidnější.

- HENRI Vůbec to tu není klidné. V Lengelotově ulici stavějí parkoviště.
- INES I to jednou dodělají.
- HENRI Za dva roky.
- SOŇA *(směje se)* Za měsíc!
- INES Můžu kouřit?
- HENRI Bylo by lepší, kdybyste to mohla vydržet.
- SOŇA Co je? Co to má znamenat? - Jen klidně kuřte, Ines!
- HUBERT Nikdo nekouří, tak na co potřebuješ kouřit ty!
- SOŇA Ovšemže může kouřit, Henri, řekni jí, že může kouřit!
- HUBERT Jsme u Henriho na návštěvě, Henrimu nedělá kouření dobře, takže Ines nemá žádný důvod kouřit. Navíc kouření u ženy není žádná nutnost.
- INES Já nekouřím.
- SOŇA Ines, prosím vás, kuřte.
- INES Už se mi nechce.
- SOŇA To hodláš být celý večer tak popudlivý a nespolečenský, Henri?
- HENRI Jen kuřte, mně je to fuk.
- HUBERT Henri, nechci se vrtat ve vaší ráně, ale přiznejme, že se nám dnes večer něco pokazilo.
- Z dětského pokoje je slabě slyšet písničku.*
- INES Rox a Rouky!
- HENRI Vy jste mi dal, s tou vaší finskou procházkou!
- INES Naše děti je mají taky.
- HUBERT Cože? S procházkou? Proč?

- HENRI V mojí situaci, Huberte - i když se to může zdát směšné - je už samo pozvání do Finska cílem. Člověk, pro kterého je vytouženým cílem dostat pozvánku na kongres, těžko stráví existenciální procházku podél Baltu nádavkem. Je to normální, že touhle dobou ještě poslouchá kazety?!
- SOŇA Sám jsi mu ji před chvílí obrátil!
- INES On si neumí sám obrátit kazetu?
- SOŇA Je líný vstát.
- INES Opravdu?
- HUBERT „Luminous and dark matter in spiral galaxies“ to bylo téma kongresu. Proč jste se tam nepřihlásil?
- HENRI Měl jsem si dát vývěsku a postávat u ní 24 hodin, jako Serge Bloch v Edinburgu?
- HUBERT Vaše práce o dynamice galaxií jsou známé, neměl byste problémy získat pozvání, Henri. Dynamikové byli v Turku vítáni.
- HENRI Nechte si ten blahosklonný tón. Prosím vás. Nesnažte se mi pomáhat. Kašlu na Turku.
- HUBERT Před chvílí jste říkal něco jiného.
- HENRI Kašlu na Turku.
- SOŇA Nech toho, Henri. Je to dětinské. A protivné.
- HENRI Kašlu na Turku.
- SOŇA Dobře, kašleš na Turku, dala bych si ještě trochu vína.
- HUBERT Vůbec nekašlete na Turku, ani na svůj článek, ani na svoje povýšení, ale z jakéhosi důvodu se vám zdá zajímavé se znemožňovat.
- HENRI Ano, dělá mi radost se před vámi znemožňovat. A ještě před hodinou jsem byl připraven se vám plazit u nohou! Uznávám, že jsem trochu opojený tou změnou.
- SOŇA Moc piješ, Henri. Jsi namol.

- HENRI Cože? Ale ty by ses přeci měla radovat! Je konec s finidorovským tónem! Je konec s ohnutými zády, shrbenými rameny, servilním smíchem...
- INES Co je to, finidorovský tón?
- HENRI To je tón, který jsem používal, když jsem si myslel, že Hubert Finidori může mít vliv na mou budoucnost. Jenomže pak ke mně přišel na návštěvu (o den dřív) a spěchal mi co nejmlhavějším, takže co nejděsivějším způsobem oznámit tu šokující zprávu. Když jsem se vyděsil, znalecky poodstoupil o tři krůčky, vyzval mě k zachování rozvahy, dokonce mě povzbudil, a pak mě dorazil svými žvásty o marnosti, prázdnotě a nicotnosti úspěchu.
- INES Jestli jsme přišli o den dřív, tak je to moje chyba, Henri. Napsala jsem na lístek středa 17., ale 17. je čtvrtek a ve čtvrtek mívám kursy...
- HUBERT Kašli na to, kašli na to, Ines, nemá to žádný význam. Jste úplný umělec, Henri, převracíte svět, jak se vám zachce. Povýšil jste si mě na jakéhosi protektora, to jsem netušil. Nevěděl jsem, že jste mi přiřkl takový význam. Kdybych to byl věděl, dal bych si tu práci, abych vás přesvědčil o své bezvýznamnosti! Nevšiml jsem si toho servilního smíchu a zdálo se mi, že slyším přátelský tón a on to byl zatím tón finidorovský! Vaše jízlivost mě mrzí a mrzí mě také, že necítím žádnou zodpovědnost, protože jsem netušil, co pro vás znamenám.
- INES To není pravda, že jsi netušil, a mám toho dost, být vždycky umlčena sotva promluví. Můj manžel mi před chvílí na ulici řekl, že Henri potřebuje jeho podporu, aby se mohl stát vedoucím výzkumu.
- HUBERT Já jsem, miláčku, neřekl, že Henri potřebuje mou podporu, já jsem z jisté sympatie řekl, jenomže ty jsi se starala o svoje uteklé oko (mimochodem je to čím dál zhorší), že bych možná, kdyby Henri do konce roku publikoval svůj článek, mohl přispět k jeho postupu. Řekl jsem to, aniž bych tušil, že mi byla připsána taková úloha a řekl jsem to jako muž, který soukromě a důvěrně hovoří se svou ženou.

- SOŇA Vaše drzost je odzbrojující. Je to součást vaší neodolatelnosti?
- HENRI Vaší Neodolatelnosti, Huberte! Co tomu říkáte?
- INES Říkal jsi, že Henri potřebuje tvou pomoc. A dodal jsi, že on a jeho žena se kvůli nám určitě div nepřetrhnou.
- HUBERT To jsem se spletl. Jak vidíš, nikdo se přetřhnout nesnaží.
- HENRI Nesnažím se přetřhnout, ano, to je moje vášeň, zklamat lidi, a moje žena, pochybuji, že ta by se někdy přetřhla, aby mi pomohla. Už tu nejsou Fingers, vy jste všechno snědli?
- SOŇA Přestaň pít, Henri!
- HENRI Moc se mi líbí vaše kravata, Huberte, všiml jsem si jí hned jak jste vešli, kvalita, a jak ladí s kapesníčkem, mimořádně odvážné, a to nemluvím o tom, že kravata je vůbec vzácnost v našich kruzích, kde se pěstuje nedbalost a tykání, ale vy Huberte, vy jste z jiného těsta, fazóna, vykání, odstup, spleen na Baltu... Být takové nic ve vesmíru a chtít rozeznít svou notu, svůj nepatrný tón na zvonici času...
- INES Tak si tedy představte, že já - já jsem pila zrovna tolik jako vy, Henri, tak jdu do toho - já vůbec nevěřím - klidně se smějte, můj muž beztak vždycky vyprskne smíchy nebo začne vzdychat, sotva otevřu pusku, naše soužití je stejně v troskách, to si přiznejme - já vůbec nevěřím, že člověk je nic ve vesmíru. Co by bez nás byl, vesmír. Mrtvé místo, temnota bez špetky poezie. To my jsme mu dali jméno, my, lidé, jsme do toho bludiště vnesli své černé díry, temné záře, nekonečno, věčnost, věci, které nikdo nevidí, to my jsme do něj vnesli závrať. Ne, my nejsme bezvýznamné nic, náš čas je bezvýznamný, ale my nejsme žádné nic!
- Malá pauza.*
- SOŇA Tak vy jste řekl, že se přetřhneme? Omlouvám se, že se vracím k přízemním věcem, když se Ines tak statečně pokusila naši debatu pozvednout na vyšší úroveň.
- HUBERT Přetřhnout!? Myslíte, že se takové výrazy vyskytují v mém lexikálním poli?

- INES   Řek' jsi, že se *přetrhnou*.
- HUBERT   Řekl jsem *přetrhnou*, Ines? Co to znamená, *přetrhnou*? Že budou servilní, nebo jen prostě úslužní, vstřícní, dobře vychovaní? Ines mi z nějakých obskurních důvodů vráží dýku do zad, vypustí do vzduchu slovní obrat vytržený z kontextu, suše, urážlivě, a já se z něj mám zpovídat? Přátelé, doufám, že nehodláme zabřednout do ubohosti?!
- SOŇA   Přestaňte s tím nabubřelým tónem, Huberte, baví jedině vás. Vy jste řekl, že *my* se div nepřetrhneme, to *my* je v té formulaci mimořádně nešťastné. Chápu, že můžeme očekávat od někoho, kdo je nám zavázán, *přetržení*, je to takříkajíc jeho půvab, ale zatahovat do téhle přetrhovací logiky jeho ženu, je omyl. Zdál jste se mi vcelku zajímavější, přiznávám, a nečekala jsem od vás takový nevkus.
- HENRI   Ty toho tónu nech taky, Soňo! Co se tu pitvoříš? Přetržení zavázaného? Zavázaný by tě moh' přetrhnout jako hada, jestli hodláš pokračovat!
- HUBERT   Vy mluvíte z cesty, Henri!
- INES   Nemluví.
- SOŇA   Co se to s vámi děje, Ines?
- INES   Já jsem vás prve viděla!
- SOŇA   Viděla koho?
- INES   Vás dva.
- SOŇA   Viděla co?
- INES   To víte líp než já!
- HUBERT   Ines, anděli, sestup zpátky na zem. Ines nemůže vypít víc než skleničku, jinak se jí všechno začne plést.
- SOŇA   Viděla co? Jen to řekněte!

- INES Vy jste na mě moc silná, Soňo, já se nechám snadno poplést... *(natáhne svou skleničku k Henrimu, ten jí dolije a vyprázdní svou vlastní.)* Díky, Henri.
- HUBERT Odvezu ji domů.
- INES To zas bude hrůza, v autě, víte, Henri, tady se drží, dělá ze sebe džentlmena, ale v autě, to bude zlý sen, můžete mi zavolat taxi? ...
- HENRI „Viděla“ co, Soňo? Co viděla?
- SOŇA Co viděla? Co já vím! Nechce to říct!
- HUBERT Nic neviděla, moc pila a teď půjde pěkně hajat...
- INES *(Henrimu)* Jsou si podobní, mají stejný cynismus a stejné sebevědomí. My nemůžeme soupeřit s lidmi jako jsou oni.
- HENRI Nespojíte mě se sebou! Nesnažte se mě házet do stejného pytle! My dva žijeme v antagonických světech!
- INES To si jen myslíte...
- HUBERT Půjdem.
- HENRI Vypadněte. A nezapomeňte si tady tu svou služtičku. Vypadněte.
- INES Výborně, Henri! Nadávejte mi co hrdlo ráčí, překročila jsem svůj práh opilosti, chovám se jako služka, můj manžel je dobytek, tenhle večírek pro mě bude mít historický význam.
- HUBERT Tak jdeme.
- INES Jo, jdeme, jen to se mnou v audině skoncuje, máme nové audi, Hubert ho zaparkoval pěkně na parkovišti, kilometr odsud, aby mu ho někdo neškrábnul...
- HUBERT Chováš se jako Francina Blochová, nebudeš nám tu předvádět Francinu Blochovou, drahoušku...?!
- INES Klidně pokračuj, já jsem neurazitelná...
- HENRI Jen žádné fňukání! Pro lásku boží! Nezačněte nám tu předstírat city a fňukat jako služka! Neurazitelná! - To se mi

moc líbí, poslyšte, to je správný výraz pro mě, neurazitelný, vypadněte.

HUBERT Jdeme. (*Vleče Ines.*) Na viděnou, Soňo.

SOŇA Na shledanou.

HUBERT Ve čtvrtek?

SOŇA Vyloučeno.

On se na ni usmívá.

Hubert a Ines odcházejí.

Henri a Soňa osamí.

3.

Večer.

Všichni čtyři (Finidoriovi už přišli).

Stejná situace.

Soňa je v županu. Ines nemá děravou punčochu.

Všeobecné veselí.

HUBERT Co by to bylo, taková „Teorie celku“? Sjednocená teorie všech základních vztahů. Avšak i kdybychom vytvořili teorii všech základních interakcí, byli bychom daleko od teorie celku, ono totiž nestačí zkoumat buňky slona, abychom poznali zoologickou podstatu slona (Poincaré!), a kromě toho by bylo třeba eliminovat kosmologický paradox! Jak uchopit svět *takový jaký jest*? Jak překonat rozdíl mezi skutečností a představou, mezi předmětem a slovem: jak se tohle jmenuje, Fingers, výborné, jak tedy obecně přemýšlet o světě, aniž bychom tu byli kvůli přemýšlení?

HENRI A ten paradox je o to tragičtější, že totální objektivizace je svrchovanou ambicí vědeckého bádání.

HUBERT Po náboženství a filosofii teď také věda usiluje o celistvý obraz světa. Marné hledání? anebo Země zaslíbená...?

HENRI Kdo to může posoudit?

SOŇA Ale jaký smysl má nějaká sjednocující teorie?

HUBERT Dobrá otázka. Velice správná otázka! Ale myslím, že bychom neměli hovořit o smyslu, nýbrž o touze. Žije v nás touha po světě nerozděleném, nostalgii po ztracené celistvosti, nostalgii, kterou ještě akcentuje fragmentárnost světa modernity.

HENRI Přesně!

V dálce je slyšet hudba z dětského pokoje.

INES Rox a Rouky!

- HENRI Co to, že ještě nespí?
- SOŇA Nespí. Nemůžeme ho nutit, aby spal. Zhasnul a poslouchá kazetu.
- INES Je to miláček! Tak samostatný!
- SOŇA Ohromně samostatný.
- INES Máte štěstí! Ti naši jsou schopni se objevit čtrnáctkrát za večer.
- HENRI Arno je naprosto nezávislý. Až příliš. Já bych byl pro to, mu tu kazetu vypnout, co říkáš, Soni?
- SOŇA *(vstane, k Ines)* Chcete se na něj podívat?
- INES S radostí!
- Ženy vyjdou.
Hubert a Henri sami.*
- HUBERT Tak co dělá zploštění hala?
- HENRI Hotovo. Předložím článek do konce měsíce.
- HUBERT Skvělé. Mimochodem, měl byste se mrknout na Astro PH, zdálo se mi, že jsem tam zahlédl nějakou obdobnou studii, kterou přijali do A.P.J.
- HENRI „On the flatness of galaxy dark halos“, přesně, Raoul Arestegui, kolega, mi volal, aby mě upozornil, já tu nemám Internet.
- HUBERT Není to vaše téma? To je hrůza, tyhle chuťovky, dejte to ode mne pryč.
- HENRI Jen si dejte, prosím vás, je mi hanba, že jsme vás přijali takhle, je to přesně moje téma, zdá se, že visí ve vzduchu, mexický tým.
- HUBERT Ti Mexičani jedou, co?
- HENRI Zdá se!

- HUBERT   Problém?
- HENRI   Věřím, že ne. Nevím, jakou zvolili metodu a neznám jejich závěry, Raoul mi má ještě volat. Je šance, že se budeme dobře doplňovat.
- HUBERT   Ach tak. To je pravda.
- HENRI   Věřme v diverzitu lidského mozku.
- HUBERT   Bravo.
- HENRI   A stihnu ještě zapracovat jejich výsledky do svého článku. Je to v podstatě výhoda.
- HUBERT   Určitě! Vidím, že jste v plné formě, Henri.
- HENRI   Trochu unavený, ale ve formě, to jistě.
- HUBERT   Příjemná čtvrť.
- HENRI   Velice.
- Objeví se Soňa.*
- SOŇA   Chce, abys za ním přišel.
- HENRI   Byl bych raději, kdyby spal.
- SOŇA   Ukazuje Soně svoje letiště a říká, že ty jsi je ještě neviděl.
- HENRI   Omluvíte mě na minutku, Huberte?
- Vyjde.*
- Hubert a Soňa zůstanou sami.*
- Hubert se okamžitě vrhne na Soňu a pokouší se ji k sobě přivinout.*
- HUBERT   V tomhle negližé, nenalíčená, ve svém prostředí, obklopena svými věcmi, kdybyste mě chtěla zničit, nemusel bych vidět víc...
- SOŇA   *(směje se a snaží se mu - nedůrazně - uniknout)* Vy jste zešílel...

HUBERT *(pronásleduje ji)* Jste nádherná, Soňo, jste zneklidňující, jste odzbrojující... neběžel jsem, letěl jsem, přeskočil jsem jeden den v kalendáři, posunul jsem čas, abych vás zase uviděl...

SOŇA Viděl jste mě dvakrát v životě... jste opilý...

HUBERT A co má být? Jednou by stačilo... *(pokouší se ji políbit, netrefí se, ona se směje, uniká, on ji chytne za ruku...)* ... Znáte Balt? ... před měsícem jsem tam chodil, na sever od Turku, v chladné, pusté zemi a myslel jsem na ženu, kterou jsem zahlédl u těch nešťastných Blochů... *(podaří se jí uniknout, on ji znovu chytá)* ... kráčel jsem podél temného moře, kolem nízkých domků bez oken a stále jsem na ni musel myslet ... jaké štěstí má ten Henri, Henri je velkolepý, Mexičani zpracovali jeho téma, on předstírá, že na to kašle, ale jestli mu odmítnou ten článek, já mu nepomůžu... zbožňuji vaše oči...

SOŇA Mexičani?

HUBERT Mexičani.

SOŇA Jsou za dveřmi...

HUBERT Mexičani?

SOŇA *(směje se a nechá se chytit)* Ne, můj syn, Henri, Ines...

HUBERT Všichni jsou za dveřmi... za dveřmi číhá svět! ...

Líbá ji. Ona se nebrání.

Je slyšet hlasy Ines a Henriho.

Soňa a Hubert se od sebe odtrhnou.

INES To dítě je hotový architekt!

HENRI Chce sušenku.

HUBERT *(chopí se krabičky Fingers)* No sláva! Tady! Vždyť to je moje smrt, tyhle Fingers!

INES Ale no tak, Huberte, přece mu nedají krabici sušenek do postele!

- HENRI Ani jednu!
- SOŇA Jen mu dej, co se mu může stát, přeci na to neumře.
- HENRI Mám mu dát balíček?
- HUBERT Už jsem tři čtvrtiny snědl.
- INES *(Henrimu, který odchází s balíčkem)* Děláte chybu, Henri.
- HENRI Tak co mám dělat?
- SOŇA Dej mu sušenku.
- HENRI Jednu?
- HUBERT Zůstaly tam dvě nebo tři...
- HENRI Tak co mám udělat, Soni?
- SOŇA Dej mu ten zbytek a řekni mu, že je to naprosto výjimečné.
Henri odejde.
- INES Všechno mi vysvětlil. Šlo mu vlastně o letištní garáže.
- HUBERT Hangáry.
- INES Ne, ne, letištní garáže.
- HUBERT Tomu se říká hangár.
- INES Víím moc dobře, co je to hangár, Huberte, ale to děcko postavilo letištní garáže, garáže na letišti, garáže pro auta, nadjezdy, podjezdy, to nejsou hangáry, to je letiště, spojené s garážemi pro auta!... letištní garáže!...
- HENRI *(vrací se)* Už tam zbyly jen dva kousky.
- INES Co postavil Arno? Letištní garáže!
- HENRI Ano, letištní garáže.
- HUBERT Výborně. Tak proč se rozčilovat?
- HENRI Kdo se rozčiluje? Neumíráte žízni? Panáčka, Huberte?

- HUBERT   Díky, zůstanu u bílého.
- HENRI   *(nalévá)* Soňo? ... Ines? ... *(nalévá čtyři skleničky)*
- Ticho.*
- HUBERT   A co je s Blochovými? Vidáte je?
- SOŇA   Byli vytopeni.
- HUBERT   Vytopeni?
- SOŇA   Než odjeli na prázdniny, dítě od sousedů shora si zalévalo květinčky a zapomnělo zavřít kohoutek.
- HENRI   Francina zrovna předělala celý byt.
- SOŇA   A on se dostával z depresí.
- HUBERT   On je chudák depresivní.
- HENRI   To jo.
- Pauza.*
- HUBERT   Když jsem ho viděl naposledy, řekl jsem mu poslyšte, Serži, deprese, to je spirála, nikdo vám nemůže pomoci, nikdo pro vás nemůže nic udělat, jediný lék je vůle, vůle a zase vůle. Nepřidalo mu to. Jako by dostal tři rány. Zůstal civět s vytřeštěným pohledem, tak jsem ho ještě neviděl.
- INES   Kdybych já měla depresi a někdo mi řekl vůle, vůle, vůle, šla bych rovnou skočit z okna.
- SOŇA   Já taky.
- HUBERT   Co má člověk říkat. Stejně je všechno špatně. Můžete jediné říct Bravo! kamaráde, máte celou délku náskok, vytušil jste správný směr, v říši zmaru budete vítěz! To jsem mu měl říct.
- Ticho.*
- HENRI   Měli bychom si udělat s Blochovými večeri.
- SOŇA   Máš ještě nějaký dobrý nápad?

Zvoní telefon.

Henri zvedne sluchátko.

- HENRI ... O.K., poslouchám tě ... *(ostatním)* Raul Arestegui ... *(Raulovi)* Ano... Ano... Dobře... Vážně? ... jistě! ... Ne, ne, já jsem se zabýval vnějšími galaxiemi! ... Neříkej! ... Jeden z deseti... Tři ze čtyř? ... Dobrý, fajn... Díky, Raule, díky, nemůžu s tebou mluvit, máme tu přátele, uvidíme se v pondělí... Čao. *(Zavěsí.)* ... „On the flatness of Milky Way 's dark halo“! - Milky Way! - Zabývali se Mléčnou dráhou! ... Kosmo-simulace dává jedna ku dvěma. Já jsem došel až k jedna ku deseti! A těm, co dělali modelaci, vychází tři ku čtyřem.
- HUBERT Obdivuhodné!
- HENRI *(skromně, září radostí)* Obdivuhodné snad ne, ale cítím se líp. Napijme se, přátelé, napijme se! Ať žijí Mexičani! Umíráte hlady, ne? Soňo, kde jsou tyčinky, měli jsme je, ne?
- SOŇA Tady.
- HENRI Aha, neviděl jsem je! Tyčinky s paprikou, a s kmínem! S kmínem, božské, Ines?!
- INES Ne, díky.
- HENRI Huberte, no tak!
- HUBERT *(bere si hrst a pozvedá skleničku)* Na vaši studii, Henri!
- HENRI *(ťuká skleničkou, je šťastný)* Kašle na mě, ale to nevádí!
- INES Ničemu nerozumím, ale přidám se!
- SOŇA Já ti připíjím a líbám tě, miláčku!
- HENRI Dej mi pusu, miláčku! Pozvedněme číše, na hrdinu dnešního dne, který tři léta nepublikoval a který má svátek, protože smí předložit svůj článeček!
- SOŇA Jaká ješitnost!

- HENRI To není ješitnost, Soňo, to je jen takový malý žert. Aby si naši přátelé nemysleli, že když se mi ulevilo, ztratil jsem cit pro míru. *(Pije.)* Zvláště tváří v tvář velkému *bossovi*.
- HUBERT Dělá si ze mě bláznů, ale co na tom.
- SOŇA Vy nejste boss? To byste mě zklamal.
- HENRI Vychoval jsem ji v úctě k velkému Finidorimu, pozor!
- HUBERT Koukám.
- HENRI Milky Way! Proč to ten pitomec neřekl dřív!? Já už jsem si představoval spirálové galaxie, eliptické galaxie...! Hudbu? Pustíme si trochu hudby?
- INES Ano, ano, hudbu!
- SOŇA Nebudeme teď pouštět hudbu, Henri!
- HENRI Proč ne?
- HUBERT Má pravdu, proč ne?!
- HENRI Ne, je to pravda, pitomost, nebudeme pouštět hudbu.
- INES A proč bychom si nepustili hudbu?
- HUBERT Už se mu nechce, Ines.
- SOŇA Můžeme si udělat pěkný večírek i bez hudby, ne?
- INES Vypadáte najednou nějak deprimovaný, Henri!
- HENRI Já nejsem deprimovaný.
- INES Vaše děcko postavilo krásnou budovu, zítra ji zničí, v jeho světě není nic trvalého, ani člověk sám ... *(Pije)* ... Dolijte mi prosím vás, Henri, najednou mi došla odvaha, bojím se dokonce, abych nezkazila večírek... Udělal na letišti sníh z papírových kapesníků... A nad jeho kostičkami se přehánějí bouře, uragány... A co nad námi ... co je nad námi? ... Pomozte mi snít, když žijete tam, vysoko mezi hvězdami...

HENRI Já nežiju moc vysoko, Ines... Dokonce, abych pravdu řekl, žiju docela nízko.

INES Vážně?

HENRI Vidíte!? Upadáme z nesmyslné radosti do stejně nesmyslného smutku. Všechno to nestojí na ničem.

Malá pauza.

HUBERT Každopádně, Henri, abychom se vrátili k vaší věci, jestli to otisknete do konce roku, budu cítit povinnost promluvit o vás na radě.

HENRI Nic vás nenutí, Huberte!

SOŇA Nepiješ trochu moc, Henri?

HUBERT Promluvím o vás, protože jste čistý člověk, máte talent, i když nemáte bojového ducha. Nemáte schopnost taktizovat, jako někteří vaši kolegové. Kariéra, to je válečný plán.

HENRI Když se to řekne takhle, chce se mi zvracet.

HUBERT Tak o vás budu mluvit proto, abych si získal přízeň Soni, které jsem, jak se zdá, nesympatický.

INES Myslíš si, že jsi vtipný, ale jsi trapný.

SOŇA Elegantní by bylo podpořit mého manžela, aniž by se to dozvěděl. Lehké přitlačení zpovzdálečí.

HUBERT Vidíte, že jsem vám nesympatický.

HENRI Kdo chce poslední kmínovou?

HUBERT Sněžte ji, Henri.

Pauza.

HENRI Kmínové jsou podle mě nejlepší.

HUBERT Já jsem dnes večer objevil... jak se to? ... Fingers. Zapamatuj si to, Ines.

- HENRI   Můžete se pochlubit, že jste dostali nejvypráskanější večeři v životě.
- HUBERT   Chtěl bych pochopit ten záchvat špatné nálady, Henri. Můžeme za to my?
- SOŇA   Henri chce, aby se věci staly a nestaly. Chce mít úspěch a zároveň nemít úspěch, být někdo a nebýt nikdo. Být jako vy, Huberte, a být zkrachovalá existence, chce, aby se mu pomáhalo a aby byl odmítán. Takový je Henri, Huberte, člověk, který přechází z radosti do melancholie a z melancholie do radosti, vstane pravou nohou a život je plný příslibů, už se vidí s Russelovou nebo s Nobelovou cenou, spřádá divoké plány a najednou, bezdůvodně, se zhroutlí, je paralyzovaný a místo spěchu a netrpělivosti přijde pochybnost a nejistota, strašná nejistota... každý jsme nějaký!
- INES   Roztrhla jsem si punčochu!
- HENRI   Byla advokátkou, než začala pracovat pro finanční skupinu. Podle mého názoru byla schopna obhájit každého zločince.
- HUBERT   Měla by sis odložit skleničku, Ines.
- INES   Během dvou hodin jsem úplně odpadla. Víte, že Huberta jmenovali do Akademie věd?
- Ticho.*
- SOŇA   Vy jste byl jmenován do Akademie věd?
- HUBERT   Je nutné vyvolávat to po pavlačích?
- INES   Jaká pavlač, to jsou naši přátelé!
- HUBERT   Naši přátelé ti na to kašlou.
- SOŇA   Vaši přátelé na to nekašlou, Huberte, vaši přátelé - i když to zní možná trochu přemrštěně - vaši přátelé se snaží odhadnout míru... Sklánějí se. Chtěli by se s vámi radovat, ale ...
- HENRI   Radují se! Bravo, Huberte! Co to povídala?

- SOŇA Radují se, ovšem!
- HENRI Radujeme se. Akademie, to je kariéra, Huberte! Oslavujeme Akademii tyčinkami a sušenkami! Radujeme se, a i když dnes večer pocít'uji zničehonic cosi jako závan marnosti, upřímně se z té apoteózy raduji, Huberte!
- HUBERT Apoteózy. Tak jo. (*Zvedne se.*) Je pozdě, Ines. Musíme se rozloučit. (*Ines vstává.*) Promluvím o vás na Radě, Henri. Zpovzdálečí. Pošlete mi svůj článek, než ho předložíte.
- INES Díky za ten večírek. Je nejvyšší čas, abych vypadla, stačí mi jedna sklenička a budu vyřízená.
- HUBERT Na shledanou, Soňo...
- SOŇA Na shledanou.

Odcházejí.

Henri a Soňa zůstávají sami.

Ticho.

- HENRI Spí?
- SOŇA Zdá se.

Z dětského pokoje je slyšet hudbu, Rox a Rouky.

konec